

การศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลียนหนี่จิงจากนิยายกำลังภายใน เรื่องนางพญาผมหาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมหาว ปี ค.ศ. 2012

Study of the Changing Liannichang's Images in The Bride with White Hair Swordman Novel to The Bride with White Hair TV Series in 2012*

กนกวรรณ ว่องไว¹, กนกพร นุ่มทอง²
Kanokwan Wongwai¹, Kanokporn Numtong²

Received: 22 December 2022

Revised: 1 April 2023

Accepted: 19 April 2023

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลียนหนี่จิงจากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาวเผยแพร่ปี ค.ศ. 1996 สู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมหาวในปี ค.ศ. 2012 โดยใช้แนวคิดเรื่องการดัดแปลง (adaptation) ผลการศึกษาภาพลักษณ์ของเลียนหนี่จิงได้ตั้งนี้ภาพลักษณ์ในนิยายพบภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่น การเห็นใจ การกตัญญูและความศรัทธาในรัก ส่วนละครโทรทัศน์พบภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่น การเสียสละและความศรัทธาในรัก การคงเดิมพื้นหลังครอบครัวของเลียนหนี่จิงไว้บิดามารดา ดิมนมนางสุนัขป่า จนเติบโตใหญ่และละครโทรทัศน์ขยายความอาการธาตุไฟเข้าแทรกของเลียนหนี่จิงส่งผลสู่ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม ความสัมพันธ์ของตัวละครมีการคงเดิม ขยายความ ตัดทอนรวมถึงการดัดแปลงเหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่องส่งผลให้เห็นภาพลักษณ์การช่วยเหลือผู้อื่น การเห็นใจ การกตัญญูและความศรัทธาในรัก เมื่อเป็นละครโทรทัศน์ตัดทอนภาพลักษณ์การเห็นใจและการกตัญญูออก แต่ปรากฏภาพลักษณ์การเสียสละแทน เนื่องจากละครโทรทัศน์ดัดแปลงบทบาทเสียเพียงหลงในแง่ลบ ภาพลักษณ์เหล่านี้ยังคงสะท้อนคำสอนของขงจื้อเรื่องคุณธรรมขนบประเพณี 5 ประการ ได้แก่ ภาพลักษณ์การช่วยเหลือ ภาพลักษณ์การเห็นใจสะท้อนสู่ความเมตตากรุณาสามารถขยายสู่ภาพลักษณ์การกตัญญูที่สะท้อนสู่

* บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง "การศึกษาภาพลักษณ์ของเลียนหนี่จิงจากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาวสู่ละครโทรทัศน์สามเวอร์ชัน" ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

¹ นิสิตปริญญาโท สาขาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
Email: kanokwan.wongw@ku.th, โทร 080-2714760

² อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และรองศาสตราจารย์ประจำภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. Email: kanokporn.n@ku.th, โทร 081-4287868

¹ M.A. Candidate, Thai Program, Faculty of Humanities Kasetsart University.
Email: kanokwan.wongw@ku.th, Tel 080-2714760

² Associate Professor, Department of Eastern Languages, Faculty of Humanities Kasetsart University.
Email: kanokporn.n@ku.th, Tel 081-4287868

จารีตและภาพลักษณ์ความศรัทธาในรักสะท้อนสู่สัจจะและปัจจัยที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ เหล่านี้พบสองปัจจัย คือ ยุคสมัยและข้อจำกัดด้านเนื้อเรื่อง

คำสำคัญ: เลียนหนี่ฉิ่ง, ภาพลักษณ์, นางพญาผมหาว, นิยายกำลังภายใน, การแปรรูปวรรณกรรม

Abstract

This research aimed to study the changing Liannichang's images in *The Bride with White Hair*, a Swordman novel published in 1996, and *The Bride with White Hair* TV series in 2012. The theory of adaptation was used for analysis. The result showed that Liannichang's images in the novel have brutal, helpful, sympathetic, grateful, and faithful images. Liannichang's images in the TV series have brutal, helpful, sacrificeable, and faithful images. The researcher found that Liannichang's family background persisted throughout in that she did not have a family and grew up with a wolf. When adapted as a TV series, it was revealed that Liannichang had symptoms of sickness (she did not control herself). This was reflected in a brutal image. Character relationships have conventions, extensions, reductions, and modifications in some situations, and these factors reflect helpful, sacrificeable, grateful, and faithful images. When adapted to the TV series, these reduced sympathetic and grateful images, but appeared instead to be sacrificeable because the TV series modified Tiefertong in the negative role. These images still reflect the five constant virtues of Confucianism; they showed that the helpful and sympathetic images reflected benevolence, and they can expand the grateful image of propriety. The faithful image reflects fidelity. The last factors that reflect on the changing Liannichang's images are the era and the limitations of the story.

Keywords: Liannichang, images, *The Bride with White Hair*, Swordman novel, novel adaptation

บทนำ

นิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาว 《白发魔女传》เป็นนิยายกำลังภายในสมัยใหม่ ประพันธ์โดยเหลียงอวิ๋เซ็ง (梁羽生) หรือเหลียงอวิ๋เซ็งเป็นชาวฮ่องกงมีชื่อเดิมว่าเงินเหวินถั่ง (陈文统) นิยายของเหลียงอวิ๋เซ็งนิยมใช้ชื่อแบบโบราณ มีล่านำเพลงเปิดเรื่องด้วยถ้อยคำอันไพเราะ ทั้งยังใช้สำนวนเป็นภาษาแบบแผน จึงเป็นผลงานที่กอปรด้วยวิญญานจีนอย่างเปี่ยมล้น นอกจากนั้นยังผูกเรื่องราวเข้ากับประวัติศาสตร์ของจีน ดังนั้น จึงปรากฏเหตุการณ์และบุคคล

จริงในประวัติศาสตร์เข้ามาเกี่ยวข้อง จนได้รับการกล่าวขวัญว่าเป็นผู้สร้างนิยายกำลังภายในอิงประวัติศาสตร์จีนได้ดีที่สุด (น.นพรัตน์, ผู้แปลและเรียบเรียง, 2561: 4-6) นิยายของเหลียงอวิ๋เซ็งจะคงไว้เอกลักษณ์ของความเป็นจีนมากและชัดเจนในการสร้างวีรบุรุษเชี่ยวชาญเชิงอักษรวิเศษที่เปิดเผยองอาจ เช่น เลียนหนี่ฉิ่งหรืออวิ๋หลิวซ่าในเรื่องนางพญาผมหาว

นิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาวจัดเป็นวรรณกรรมคลาสสิกและได้รับการยกย่องว่าสร้างตัวละครหญิงได้ยอดเยี่ยมซึ่งนิยายก็ถือ

เป็นตัวบทที่เป็นลายลักษณ์อักษร มีการบรรยาย และพรรณานำเนื้อหา จากลักษณะนิสัยและอารมณ์ ของตัวละครซึ่งสามารถสร้างจินตนาการให้ผู้อ่าน คิดตามหรือคิดล่วงหน้าไปจากตัวหนังสือที่ปรากฏ ขึ้นได้ เมื่อกาลเวลาผ่านไปจินตนาการจากหน้า กระดาษก็มาสู่ภาพเคลื่อนไหวหรือละครโทรทัศน์ ยิ่งเพิ่มความน่าสนใจให้กับผู้ชมมากขึ้น

สำหรับละครโทรทัศน์นั้นสามารถแบ่ง ออกได้เป็น 2 ประเภท (วิษณุธรรม ปุชิตากร, 2556, หน้า 32) หนึ่ง ละครโทรทัศน์ต้นฉบับ (original) คือ ละครโทรทัศน์ที่เขียนบทขึ้นมาใหม่ เพื่อผลิต เป็นละครโทรทัศน์ โดยตรงโดยไม่ได้ทำซ้ำหรือ ดัดแปลงมาจากบทละครเดิมหรือสื่อบันเทิงอื่น และ สอง ละครโทรทัศน์ดัดแปลง (adaptation) คือ ละครโทรทัศน์ที่เขียนบทขึ้นมาจากการนำ นวนิยาย เรื่องสั้น ภาพยนตร์ ฯลฯ มาผลิตเป็น ละครโทรทัศน์ นิยายกำลังภายในเรื่องนางพญา ผมหาวได้นำมาดัดแปลงเป็นสื่อประเภทละคร โทรทัศน์หลายเวอร์ชันหนึ่งในนั้นมีเวอร์ชันปี ค.ศ. 2012 กำกับโดยหวงเหว่ยเจี๋ย (黄伟杰) ออกอากาศในวันที่ 14 กันยายน ค.ศ. 2012 ออกอากาศที่จีนแผ่นดินใหญ่ ผลิตโดยบริษัท เฟิงหวงฉวนฉีอิ่งเยวี่และเจ้อเจียงตงหยิงเต้าเฉ่า สยงอิ่งซื่อเหวินฮว่า

ผู้วิจัยพบว่านิยายกำลังภายในเรื่อง นางพญาผมหาวยังได้นำไปดัดแปลงเป็นสื่อ ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์อีกหลายเวอร์ชัน ออกอากาศทั้งในฮ่องกง จีนแผ่นดินใหญ่และ ไต้หวันซึ่งแต่ละเวอร์ชันได้ตีความหรือนำเสนอ ภาพลักษณ์ของเลียนหนิงจิงที่ต่างกันออกไป จึง จุดประกายให้เห็นถึงภาพลักษณ์ของเลียนหนิงจิง ที่มีทั้งความเหมือนความต่างกัน

แนวคิดเรื่องการศึกษาภาพลักษณ์ตาม พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2556: 868) ให้ความเห็นกับคำว่า “ภาพลักษณ์”

ไว้ว่า “ภาพที่เกิดจากความนึกคิดหรือที่คิดว่าควร จะเป็นเช่นนั้น, จินตภาพก็ว่า. (อ. image).” ซึ่ง ภาพลักษณ์ของตัวละครมักเกี่ยวข้องกับบุคลิกที่ ถูกปรุงแต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้ประพันธ์ โดย สัมพันธ์กับนิสัยใจคอ บทบาทหน้าที่ ความรู้ความ สามารถ ไหวพริบปฏิภาณ ฯลฯ ของตัวละครนั้นๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวกระตุ้นต่อมการรับรู้ ความรู้สึกของผู้อ่าน จนเกิดความชื่นชอบ ยกย่อง ความเกลียดชัง แช่งดำ หรือไม่มีปฏิกิริยาใดๆ เลย ที่เรียกว่าเฉยชาก็ได้ (สุรสิทธิ์ อมรรณชิตักติ, 2564, หน้า 69) เมื่อมีการเปลี่ยนเป็นสื่อประเภท ละครโทรทัศน์จึงนำแนวคิดการดัดแปลงมาศึกษา ดังนี้ การดัดแปลง (adaptation) คือการดัดแปลง งานสร้างสรรค์รูปแบบหนึ่งสู่อีกรูปแบบหนึ่งโดย การ เติม ตัด ทวี ทอน ขยาย ยุบ หรือลำดับฉาก นาฏการ ตัวละคร สถานที่ และบทสนทนา (จักรกฤษณ์ ดวงพัตรา, 2544, หน้า 149-158) องค์ประกอบที่ได้รับการดัดแปลงมากที่สุดจาก สื่อลายลักษณ์อักษรสู่สื่อการแสดง คือ ความคิดของ เรื่อง (theme/thought) และ ตัวละคร (character) การดัดแปลงตัวละครเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ได้ รับความนิยมเช่นเดียวกับการดัดแปลงความคิด ดังที่มีผู้กล่าวว่า “ตัวละครสามารถถ่ายโอนจาก ตัวบทหนึ่งสู่อีกตัวบทหนึ่งได้ชัดเจน” (ชนสิน ชุตินทรานนท์, 2555, หน้า 55) จากการทบทวน วรรณกรรมการนำนิยายมาดัดแปลงเป็นละคร โทรทัศน์สามารถสรุปได้ ดังนี้ มีการปรับเปลี่ยนตัว เรื่อง มีการปรับเปลี่ยนองค์ประกอบของนวนิยาย และมีการปรับเปลี่ยนการพัฒนาเรื่อง (เพ็ญภา ศิริบรรจง และ ฉลองรัฐ เมธอมลย์ ชลมารค, 2563, หน้า 220)

ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์มีการปรับลำดับ การเล่าเรื่อง สร้างเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องเพิ่มขึ้น สร้างตัวละครให้น่าสนใจ (จิรมน สังข์ชัย, 2560, หน้า 265-266) ในนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญา

ผมชาวที่ประพันธ์โดยเหลียงอวิ๋วเชิงจากฐานข้อมูล Thaijo ของประเทศไทยและฐานข้อมูล CNKI ของประเทศจีน ผู้วิจัยพบการศึกษาภาพลักษณ์ของเลียนหนิงฉิงในภาพยนตร์เท่านั้น แต่ยังไม่พบการศึกษาภาพลักษณ์ของเลียนหนิงฉิงหรือตัวละครอื่นในนิยายกำลังภายในสู่ละครโทรทัศน์

เรื่องย่อนิยายกำลังภายในเรื่อง นางพญาผมขาว

จิวจิงเหลียน (卓仲廉) ขุนนางเกษียณอายุราชการ เดินทางกลับบ้านเกิดโดยมีผู้ติดตามคือ เกิงเซ้าหนัน (耿绍南) จิวจิงเหลียนมีบุตรชายนามว่าจิวจี้เสียน (卓继贤) เป็นขุนนางจงรักภักดีที่ซื่อสัตย์มีหลานชายนามว่าจิวอี้หัง (卓一航) จิวจี้เสียนเป็นขุนนางในยุคที่ขุนนางในวังหลวงถูกใส่ร้ายและถูกประหารชีวิต จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้จิวจี้เสียนถูกประหารชีวิตไปด้วย จิวอี้หังเดินทางไปที่เมืองหลวงเพื่อนำกระดูกบิดากลับบ้านเกิด ระหว่างเดินทางกลับฝนตกหนักมาก จิวอี้หังบังเอิญเจอถ้ำหวงหลง (黄龙洞) เมื่อเข้าไปเห็นสตรีสาวนอนอยู่ทรานจากนางว่าไร้บิดา มารดาตั้งแต่เด็กเติบโตท่ามกลางฝูงสุนัขป่า จิวอี้หังตั้งชื่อให้ว่าเลียนหนิงฉิง (练霓裳) แต่นางมีฉายาว่าอวิ๋วหลิวซ่า (玉罗刹) เป็นเจ้าหญิงเขาหมิงเยวี่สยา (明月峡) โจรที่ฆ่าคนไม่กระพริบตา แต่เป็นโจรที่มีคุณธรรมปล้นคนรวยเพื่อมาช่วยคนจน จิวอี้หังได้มาเจอกับหวังเจ้าซี (王照希) ซึ่งเป็นบุตรชายของผู้นำกองโจรลี้วี่หลินบิดานามว่าหวัง จยาอึ้น (王嘉胤) หวังเจ้าซีมีคู่หมั้นนามว่าเมิ่งชิวเสียน (孟秋霞) นางเป็นบุตรสาวของไต้เท้าเมิ่งซัน (孟灿) จิวอี้หังได้มาเจอกับเยวี่หมีงเคอ (岳鸣珂) เป็นศิษย์ของฮั่วเทียนตู (霍天都) ฮั่วเทียนตูเป็นคนรักของหลิงมู่หว่า (凌慕华) เป็นอาจารย์ของเลียนหนิงฉิง แต่หลิงมู่หว่าคือธิดาของฮั่วเทียนตู นางแอบนำเคล็ดวิชาของฮั่วเทียนตูไปฝึก สุดท้ายถูกธาตุไฟเข้าแทรกตาย หมิงเยวี่สยา

หรือเขาแสงจันทร์มีเลียนหนิงฉิงหรืออวิ๋วหลิวซ่าเป็นเจ้าหญิง ทั้งยังเป็นสถานที่ช่วยเหลื่อเด็กและผู้หญิงที่เดือดร้อน ช่วงกลางเรื่องฝ่ายราชสำนักบุกเข้ามาทำลายจนราบคาบ ผังสำนักบู๊ตึ้งมีนักพรตจื่อหยิง (紫阳道长) เป็นเจ้าสำนักและอาจารย์อีกสี่ท่าน คือ นักพรตไป่สือ (白石道人) นักพรตหวงเยวี่ (黄叶道人) นักพรตหงหยุน (红云道人) และนักพรตชิงซัว (青蓑道人) เจ้าสำนักจื่อหยิงจะมอบตำแหน่งเจ้าสำนักบู๊ตึ้งให้กับจิวอี้หังเมื่อตนเองเสียชีวิตไป แต่จิวอี้หังพยายามหลีกเลี่ยงเพราะขอไปทำธุระเรื่องบิดาของตนที่โดนใส่ร้ายและรู้ว่าตนเองรักเลียนหนิงฉิง ส่วนนักพรตไป่สือก่อนที่จะมาเป็นนักพรตมีบุตรสาวสองคนคนโตนามว่าเหอเอ้อหว่า (何萼华) คนเล็กนามว่าเหอลี่วี่หว่า (何绿华) ตอนกลางเรื่องนักพรตจื่อหยิงตาย จิวอี้หังจึงต้องรับตำแหน่งเจ้าสำนักบู๊ตึ้ง เลียนหนิงฉิงคิดถึงจิวอี้หังมากจึงไปหาที่สำนักบู๊ตึ้ง เมื่อนางไปถึงมีการต่อสู้กับเหล่าอาจารย์จิวอี้หังสัญญาจะไปอยู่กับนาง แต่ขอให้เลียนหนิงฉิงอ่อนน้อมต่ออาจารย์ของตน เมื่อถึงเวลาจิวอี้หังไม่สามารถทำตามสัญญาได้ เกิงเซ้าหนันยึดเกาทัณฑ์ใส่มือของจิวอี้หัง จิวอี้หังยิงเกาทัณฑ์ใส่นาง แม้มิโดนร่างกายของนาง แต่ถูกจิตใจของนางเลียนหนิงฉิงเสียใจมากได้จากไปจากสำนักบู๊ตึ้ง นางเสียใจจนหลับและฝันร้ายเมื่อตื่นขึ้นมาผมของนางกลายเป็นสีขาวทั้งศีรษะเพียงดำคินเดียว แต่พลังกำลังกลับเพิ่มมากขึ้นทุกคนต่างเรียกนางว่า “นางผมขาว” นิสัยเริ่มมีความดุร้ายก้าวร้าวมากกว่าเดิม แต่นางยังคงช่วยเหลือผู้อื่นเหมือนเคย หลังจากที่เลียนหนิงฉิงผมขาวทั้งศีรษะเลียนหนิงฉิงเดินทางไปหาเถี่ยเฟยหลง (铁飞龙) บิดาบุญธรรมและเค่อฟิงถึง (客娉婷) บุตรสาวของเค่อซื่อ (客氏) น้องสาวบุญธรรม เลียนหนิงฉิงฝากให้เค่อฟิงถึงดูแลเถี่ยเฟยหลงแทนตนเอง ตอนหลังจิวอี้หังทราบว่าเลียนหนิงฉิงผมขาวทั้งศีรษะจึงพยายามหาดอกไยวถาน (优昙花) มา

รักษา แต่ดอกโวยถานจะต้องรอทุกหกสิบปีถึงจะ
ออกดอก แต่ด้วยความรักที่เลียนหนี่จิ้งมอบให้กับ
จิวอี้หัง ความรักนั้นย้อนกลับมาทำร้ายนาง
เลียนหนี่จิ้งเลือกที่จะจากจิวอี้หังไปตลอดชีวิต

เรื่องย่อละครโทรทัศน์เรื่องเดช นางพญาผมหงอกปี ค.ศ. 2012

ในราชวงศ์หมิง (明朝) มีหน่วยงาน
ภายใน คือ ฝ่ายองครักษ์เสื้อแพร (锦衣卫) เป็น
หน่วยงานที่คอยสอดส่องผู้ที่กระทำผิดมีผู้นำนาม
ว่ามู่หรงชง (慕容冲) และรองหัวหน้าองครักษ์
เสื้อแพรนามว่าเยว่หมิงเคอและหน่วยงานที่สอง
คือ ตงฉิ่ง (东厂) หรือสำนักตะวันออกมีมารดา
ปีศาจดอกไม้แดงหรือหงวากุ๋ยมู่ (红花鬼母)
และจินตูอี้ (金独异) เป็นหัวหน้า ส่วนภายนอก
ราชสำนักมีสำนักบู๊ตึ้งฝ่ายธรรมะและหมิงเยว่สยา
หรือเขาแสงจันทร์ฝ่ายอธรรมภายใต้การนำของ
เลียนหนี่จิ้งหรืออีว่หลัวซ่า หมิงเยว่สยามี
มู่จิวเหนียง (穆九娘) และไป๋หมิ่น (白敏) เป็น
ผู้ดูแล เลียนหนี่จิ้งเป็นโจรที่มีคุณธรรมปล้น
คนรวยเพื่อมาช่วยคนจน สำนักบู๊ตึ้งมีสี่ศิษย์เอก
ได้แก่ เกิงเซ่าหนั้น จิวอี้หัง เหอเอ้อหวาและชิน
หลงจื่อ (亲龙子) วันหนึ่งตงฉิ่งจับตัวได้เท้า
เมิ่งซันไป ส่วนเมิ่งชิวสยาบุตรสาวโดนฆ่าตายซึ่ง
เกี่ยวกับเงินห้าแสนตำลึงที่เมิ่งซันจะนำไปมอบให้
ราชสำนัก เจ้าสำนักบู๊ตึ้งนามว่านักพรตจื่อหยิง
มอบหมายให้จิวอี้หังไปสืบเรื่องเงินห้าแสนตำลึง
การสืบเรื่องเงินห้าแสนตำลึง นอกจากจิวอี้หังแห่ง
สำนักบู๊ตึ้งแล้ว เลียนหนี่จิ้งผู้นำแห่งหมิงเยว่สยาก็
ออกมาสืบเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน เหตุการณ์การแย่ง
ชิงเงินห้าแสนตำลึงทำให้ทั้งสองคนได้มาพบกัน

ตงฉิ่งพยายามกวาดล้างกองโจรใต้บुक
หมิงเยว่สยาทำให้เลียนหนี่จิ้งโดนพิษของจินตูอี้
นางจึงต้องเดินทางไปหาเถี่ยเพยหลงผู้เชี่ยวชาญ
ด้านการใช้พิษและมีศักดิ์เป็นอาจารย์อาของนาง
เถี่ยเพยหลงมีบุตรสาวนามว่าเถี่ยซานหู (铁珊

瑚) วันหนึ่งเถี่ยซานหูล่อให้เลียนหนี่จิ้งไปที่ป่า
ไผ่ที่อยู่หลังบ้าน นางพบกับชายคนหนึ่งชื่อโดนซัง
ในห้อง หน้าตาเหมือนกับเถี่ยเพยหลงมาก แต่เขา
คือน้องชายฝาแฝดนามว่าเถี่ยเพยหู่ (铁飞虎)
เถี่ยเพยหู่บอกว่าหลิงมู่หวาตายไปแล้ว เพราะโดน
เถี่ยเพยหลงผลักตกหน้าผา

เลียนหนี่จิ้งจึงออกคำสั่งตามฆ่า
เถี่ยเพยหลงทำให้เถี่ยเพยหลงไปพึ่งตงฉิ่ง
เถี่ยเพยหลงบอกกับหงวากุ๋ยมู่ว่าหลิงมู่หวา
ตายไปนานแล้วที่เห็นตอนนี้คือ เลียนหนี่จิ้งศิษย์
ของนางปลอมตัวมา หงวากุ๋ยมู่วางแผนทำให้
จิวอี้หังรู้ความจริงว่าเลียนหนี่จิ้งหรืออีว่หลัวซ่า
เป็นคนหมิงเยว่สยา เมื่อจิวอี้หังรู้ความจริงเสียใจ
มาก จึงเดินทางกลับไปกักตัวสำนักบู๊ตึ้งที่สำนัก
บู๊ตึ้ง ส่วนเลียนหนี่จิ้งและเยว่หมิงเคอบุกเข้าไป
ที่ตงฉิ่งเพื่อจะจัดการเถี่ยเพยหลง แต่ทั้งสองโดน
กับดักของจินตูอี้ ตงฉิ่งประกาศประหารเลียนหนี่
จิ้ง จิวอี้หังทราบเรื่องตัดสินใจออกจากสำนักบู๊ตึ้ง
เพื่อมาช่วยนาง เยว่หมิงเคอลอบทำร้ายฮองเต้
เพื่อช่วยเลียนหนี่จิ้ง เหตุการณ์ทำร้ายฮองเต้
ทำให้การประหารของเลียนหนี่จิ้งถูกเลื่อนออกไป
พอดีตรงกับคืนวันพระจันทร์เต็มดวง เลียนหนี่
จิ้งมีอาการธาตุไฟเข้าแทรก ควบคุมตนเองไม่ได้
พลังกำลังของนางเพิ่มขึ้น นางทำร้ายคนของ
ตงฉิ่งและพี่น้องหมิงเยว่สยา หงวากุ๋ยมู่จับตัว
เลียนหนี่จิ้งเพื่อไปบอกเคล็ดวิชากระบี่ หงวากุ๋
ยมู่ให้นางกินยาพิษทำให้นางมีอาการธาตุไฟ
เข้าแทรกไล่ฆ่าไปยังศิษย์สำนักบู๊ตึ้ง นักพรตหวง
เยว่ใช้โอกาสนี้ฆ่าเจ้าสำนักจื่อหยิงตายและใส่ร้าย
ว่าเลียนหนี่จิ้งเป็นคนฆ่า นักพรตไปสี่วางแผน
ให้จิวอี้หังแต่งงานกับเหอเอ้อหวาเพื่อที่จะล่อให้
เลียนหนี่จิ้งมาในงานแต่งงาน จิวอี้หังจะได้ล้าง
แค้นให้กับเจ้าสำนักจื่อหยิง เลียนหนี่จิ้งไปงาน
แต่งงานจิวอี้หังที่สำนักบู๊ตึ้งเพื่อทวงคำสัญญาจาก
จิวอี้หัง จิวอี้หังชักกระบี่แทงเลียนหนี่จิ้ง เขาตั้งใจ

จะตายตามนางไป แต่เยวี่หมิงเคอมาช่วยนางออกไปก่อน เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้เลียนหนี่ฉิ่งเสียใจจนผมขาวทั้งศีรษะเพียงคำคืนเดียว หลังจากที่เลียนหนี่ฉิ่งผมขาวและหายตัวไปจากยุทธภพมีเหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นมารวมถึงชะตาชีวิตของจ้าวอี่หังที่ถูกเก็งเซ่าหนั้นทำลายชีพจรและผลัดตกหน้าผา โชคดีที่ตงมาริมน้ำใกล้หุบเขา ฮั่วไฉ่เตี๋ย (霍彩蝶) บุตรสาวของฮั่วเทียนตูมาช่วยไว้ ฮั่วเทียนตูมีวิชาแพทย์ถ่ายทอดให้กับบุตรสาวนางจึงสามารถรักษาอาการบาดเจ็บของจ้าวอี่หังได้

หน่วยของครักษ์ เลื่อแพรบุกมาที่หมิงเยวี่สยาอีกครั้ง เตี่ยเพยหู่ช่วยไปหมีนจนตนเองตาย เก็งเซ่าหนั้นฆ่าปิดปากศิษย์น้องชินหลงจื่อ หนึ่งปีผ่านไปมู่หรงซงโดนทางการประหารชีวิต เก็งเซ่าหนั้นยอมรับผลิตชีพตนเองเหอเอ้อหวาคลอดลูกของตนกับเก็งเซ่าหนั้นนางถอนตัวออกจากยุทธภพ นักพรตไปสื่อเข้ารับตำแหน่งเจ้าสำนักบู๊ตึ้ง หวังเจ้าซีและไปหมีนดูแลหมิงเยวี่สยา จ้าวอี่หังช่วยรักษาผมขาวของเลียนหนี่ฉิ่ง เลียนหนี่ฉิ่งผมกลับเป็นสีดำส่วนจ้าวอี่หังผมขาว ทั้งคู่ถอนตัวออกจากยุทธภพและใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์และสาเหตุการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลียนหนี่ฉิ่งจากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมขาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012

วิธีการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยพรรณนาวิเคราะห์ ผู้วิจัยศึกษาภาพลักษณ์ของเลียนหนี่ฉิ่ง (นางเอก) ในนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญา

ผมขาวโดยศึกษาจากเวอร์ชันของเหลียงอี่วี่เซิง สำนักพิมพ์กวางตงลี่วี่เหวว 《广东旅游出版社》ปี ค.ศ.1996 โดยเปรียบเทียบกับภาพลักษณ์ของเลียนหนี่ฉิ่งในละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมขาว 《新白发魔女传》ปี ค.ศ. 2012 และนำแนวคิดการดัดแปลง (Adaptation) ที่หมายถึงการดัดแปลงงานสร้างสรรค์รูปแบบหนึ่งสู่อีกรูปแบบหนึ่งโดยการ เติม ตัด ทวี ทอน ขยาย ยุบ หรือลำดับฉาก นาฏการ ตัวละคร สถานที่ และบทสนทนา (จักรกฤษณ์ ดวงพัตรา, 2544, หน้า 149-158) มาศึกษาการเปลี่ยนแปลงและสาเหตุการเปลี่ยนแปลงจากนิยายกำลังภายในสู่ละครโทรทัศน์ในปี ค.ศ. 2012

ผลการศึกษา

การวิเคราะห์ภาพลักษณ์ของเลียนหนี่ฉิ่งจากนิยายกำลังภายในสู่ละครโทรทัศน์ในปี ค.ศ. 2012 ปรากฏภาพลักษณ์ก่อนและหลังของเลียนหนี่ฉิ่งที่มีทั้งด้านบวกและด้านลบ คือ เลียนหนี่ฉิ่งไร้บิดา มารดาและยังตีมนมนางสุนัขป่าจนเติบโตใหญ่ส่งผลสู่ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม เมื่อเลียนหนี่ฉิ่งมาเจอกับจ้าวอี่หัง นักพรตไปสื่อและเตี่ยเพยหลงทำให้เกิดภาพลักษณ์ด้านอื่น ได้แก่ ภาพลักษณ์การช่วยเหลือผู้อื่น ภาพลักษณ์การเห็นใจเตี่ยเพยหลง ภาพลักษณ์การกตัญญู ภาพลักษณ์การเสียสละ และภาพลักษณ์ความศรัทธาในรักซึ่งเมื่อมีการนำมาดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์มีทั้งการคงเดิมเพิ่มเติม ตัดแปลงและตัดทอนในด้านต่อไปนี้

1) พื้นหลังครอบครัวของเลียนหนี่ฉิ่งแก่นเรื่องนิยายเรื่องนางพญาผมขาวกับละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012 มีส่วนที่เหมือนและต่างกัน ดังตาราง

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบพื้นหลังครอบครัวของเลียนหนี่จึ่งจากนิยายเรื่องนางพญาผมขาวสู่ ละคร
 โทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012

สื่อ	ไร้บิดา มารดา	ตีมนมนาง สุนัขป่า	ศิษย์ หลังมู่หว่า	ฉายา อิว้หลัวซ่า	เจ้าหุบเขา หมิงเย้วสยา	อาการธาตุ ไฟเข้าแทรก	ปล้นคนรวย ช่วยคนจน
นิยาย	√	√	√	√	√	×	√
ละครโทรทัศน์	√	√	√	√	√	√	√

จากตารางพบว่าพื้นหลังครอบครัวของ
 เลียนหนี่จึ่งจากนิยายสู่ละครโทรทัศน์มีส่วนที่คง
 เดิม คือ เลียนหนี่จึ่งไร้บิดา มารดา ตีมนมนาง
 สุนัขป่าจนเติบโตใหญ่ เป็นศิษย์หลังมู่หว่า มีฉายา
 อิว้หลัวซ่า เป็นเจ้าหุบเขาหมิงเย้วสยาและเป็นโจร
 ที่ปล้นคนรวยเพื่อมาช่วยคนจน ส่วนที่ขยายความ

คือ ละครโทรทัศน์มีการขยายภาพอาการป่วยของ
 เลียนหนี่จึ่งให้มีอาการธาตุไฟเข้าแทรก

2) ความสัมพันธ์กับตัวละครในเรื่อง
 ตัวละครที่ส่งผลสู่ภาพลักษณ์ของเลียนหนี่จึ่งใน
 ด้านต่าง ๆ นั้นมีสามตัว คือ จิว้อี้หัง นักพรตไป่สือ
 และเถี่ยเพยหลง ดังตาราง

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบตัวละคร “จิว้อี้หัง” จากนิยายเรื่องนางพญาผมขาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่อง
 เดชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012

สื่อ	ลูกหลาน ขุนนาง	ศิษย์นักพรต จิว้อี้หัง	วรยุทธ์ สูงส่ง	สี่ศิษย์เอก สำนักบู๊ตึ้ง	ได้รับตำแหน่ง เจ้าสำนักบู๊ตึ้ง	รักเลียนหนี่จึ่ง
นิยาย	√	√	√	×	√	√
ละครโทรทัศน์	√	√	√	√	√	√

จากตารางพบว่านิยายสู่ละครโทรทัศน์
 มีส่วนที่คงเดิม คือ จิว้อี้หังเป็นลูกหลานขุนนาง
 เป็นศิษย์นักพรตจิว้อี้หังแห่งสำนักบู๊ตึ้ง วรยุทธ์
 สูงส่ง อนาคตจะได้รับตำแหน่งเจ้าสำนักบู๊ตึ้งและ

รักเลียนหนี่จึ่ง ส่วนที่มีการขยายความ คือ ละคร
 โทรทัศน์ขยายภาพให้จิว้อี้หังเป็นหนึ่งในสี่ศิษย์
 เอกสำนักบู๊ตึ้ง

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบตัวละคร “นักพรตไป่สือ” จากนิยายเรื่องนางพญาผมขาวสู่ละครโทรทัศน์
 เรื่องเดชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012

สื่อ	นักพรต สำนักบู๊ตึ้ง	นิสัย ใจแคบ	มีบุตรสาวสองคน ชื่อเหอเอ้อหว่า และเหอสิ้วหว่า	มีบุตรสาวค คนเดียวชื่อ เหอเอ้อหว่า	เกียดเลียนหนี่จึ่ง
นิยาย	√	√	√	×	√
ละครโทรทัศน์	√	√	×	√	√

จากตารางพบว่านิยายสู่ละครโทรทัศน์มี ส่วนที่คงเดิม คือ นักพรตไปสือเป็นนักพรตสำนัก บูติง นิสัยใจแคบและเกียจเลี่ยนหนีจ้ง ส่วนที่ต่าง

กัน คือ นิยายมีบุตรสาวสองคนชื่อเหอเอ้อหว่าและ เหอลี่วีหว่า แต่ละละครโทรทัศน์ตัดทอนบุตรสาวของ นักพรตไปสือเหลือเพียงเหอเอ้อหว่า

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบตัวละคร “เถี่ยเพยหลง” จากนิยายเรื่องนางพญาผมขาวสู่ละคร โทรทัศน์ เรื่องเจชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012

สื่อ	บุตรสาวชื่อ เถี่ยซานหู	อาจารย์อาของ เลี่ยนหนีจ้ง	เชี่ยวชาญ การใช้พิษ	ฆ่าหลังมุ่งหว่าตาย	บิดาบุญธรรม ของเลี่ยนหนีจ้ง
นิยาย	√	×	×	×	√
ละครโทรทัศน์	√	√	√	√	×

จากตารางพบว่านิยายสู่ละครโทรทัศน์ มีส่วนที่คงเดิม คือ เถี่ยเพยหลงมีบุตรสาวชื่อ เถี่ยซานหู ส่วนที่ต่างกัน คือ นิยายเถี่ยเพย หลงเป็นบิดาบุญธรรมของเลี่ยนหนีจ้ง ส่วน ละครโทรทัศน์ เถี่ยเพยหลงเป็นอาจารย์อาของ เลี่ยนหนีจ้ง เชี่ยวชาญด้านการใช้พิษและเป็นคน ที่ฆ่าหลังมุ่งหว่าตาย

ปัจจัยที่ทำให้เกิดภาพลักษณ์ของ เลี่ยนหนีจ้งในด้านต่าง ๆ

1) ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม

นิยาย เลี่ยนหนีจ้งเป็นหญิงสาวกลางไพร ไร้บิดา มารดา เลี่ยนหนีจ้งตีมนมนางสุนัขป่า จนเติบโตใหญ่ นางจึงถือว่าสุนัขป่าเป็นบิดา มารดา พื้นหลังครอบครัวส่งผลต่อพฤติกรรมของเลี่ยนหนี จ้งทำให้มีความโหดเหี้ยม พยศดุร้าย ดังเหตุการณ์ ที่เลี่ยนหนีจ้งสังหารโจรร้ายอย่างยืมแยมและ ฆ่าตัดหัวองครักษ์เสื้อแพรเพียงคืนเดียว ดังนี้ เก็งเซ่าหนั้นเป็นศิษย์ของนักพรตไปสือแห่งสำนัก บูติงได้รับมอบหมายให้คุ้มกันจิวจ้งเหลียนขุนนาง เกษียณอายุราชการที่เดินทางกลับบ้านเกิด ระหว่างทางได้พบบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งนามว่าหวังเจ้า ชีถูกกลุ่มโจรไล่ติดตามมา จิวจ้งเหลียนเห็นว่าบุรุษ ผู้นี้เดินทางมาล่าพิง จึงให้ร่วมเดินทางด้วย

เซ่าชวนหยัง (邵宣扬) หนึ่งในกลุ่มโจรที่ประสงค์ ในอานม้าทองคำของเลี่ยนหนีจ้งได้เข้ามาแย่งชิง อานม้าทองคำของเลี่ยนหนีจ้ง เลี่ยนหนีจ้งสังหาร โจรร้ายอย่างยืมแยมจนเก็งเซ่าหนั้นถามความเป็น มาของเลี่ยนหนีจ้งจากผู้คุ้มกันได้ความว่า

“เลี่ยนหนีจ้งเป็นนางโจรที่ประกาศตน ตั้งสำนักในรอบสองปีนี้มีชื่อจริงว่าเลี่ยนหนีจ้ง ในยุทธจักรไม่มีใครล่วงรู้ความเป็นมาของนาง ยิ่งไม่ทราบนางรำเรียนยอดวิทยายุทธจากที่ใด พังว่าเมื่อสองปีก่อน ตอนที่นางเพิ่งออกท่องเที่ยว ก็อาศัยฝ่ามือทั้งคู่และกระบี่เล่มเดียวโค่นโจรร้าย สิบแปดคนพ่ายแพ้”

เลี่ยนหนีจ้งเชิญหวังเจ้าชี เก็งเซ่าหนั้น และจิวจ้งเหลียนมาร่วมงานเลี้ยง หวังเจ้าชีผู้ที่ ร่วมเดินทางมากับจิวจ้งเหลียนเคยถูกหน่วยงาน ขององครักษ์เสื้อแพรก่อกวน วันนี้อยู่ในงานเลี้ยง เลี่ยนหนีจ้งเปิดผ้าคลุมปรากฏศิระชะของมนุษย์ ที่มีเลือดไหลริน ๆ สามศิระชะ นางกล่าวว่า “ศิระชะ มนุษย์ทั้งสามหัวนี้มอบให้กับท่านชายหวังถือเป็น ของขวัญเล็กน้อยจากตน” จิวจ้งเหลียนตกใจมาก ที่เห็นศิระชะขององครักษ์เสื้อแพรทั้งสามคนพบกัน เพียงครั้งคืน ตอนนี้ได้ถูกเลี่ยนหนีจ้งสังหารแล้ว เก็งเซ่าหนั้นลอบคิดในใจว่า “เลี่ยนหนีจ้งนี่กลับ

เป็นหญิงงามนางหนึ่งนำเสียดายที่โฉมสะคราญ
ประพฤติเป็นโจร หากยินยอมเข้าสู่วิถีทางอัน
เที่ยงธรรม ไม่ทราบเป็นที่ลุ่มหลงของวีระบุรุษ
ผู้กล้ามากน้อยเท่าใด”

ละครโทรทัศน์ปี ค.ศ. 2012 เหตุการณ์
ที่หนึ่ง เลียนหนี่จิงมีอาการธาตุไฟเข้าแทรก
ทุกคืนวันที่สิบห้า นางไม่สามารถควบคุมตนเองได้
นางไล่ฆ่าลูกน้องขององค์กรี้เสื้อแพรด้วยความ
โหดเหี้ยม นางเพียงแค้ใช้กรงเล็บก็สามารถฆ่าคน
ขององค์กรี้เสื้อแพรได้นับสิบหลาย เหตุการณ์
ครั้งนี้ทำให้หมู่ทรชนและเย่วหมีงเคอต้องสั่ง
ปิดเมืองเพื่อค้นหามือสังหารโหดผู้นี้

เหตุการณ์ที่สอง เลียนหนี่จิงมีอาการ
ธาตุไฟเข้าแทรกทุกคืนวันที่สิบห้า หญิงสาว
ผู้มีดวงตาสีดำเข้ม ดวงตาของนางกลับกลายเป็น
สีเขียวมรกต เล็บขาวกลายเป็นกรงเล็บสีดำ
แหลมคม พลจะกำลังเพิ่มขึ้น นางกระซอกไซ้ตรวน
ในคุกของตงจิ่งง้อกด้วยความโกรธแค้น นางเพียง
ใช้กรงเล็บแหลมคมกวาดใส่อากาศก็สามารถ
ฆ่าผู้คุมของตงจิ่งง้อกได้หมด เกียเพยหุ่ตักใจมากที่
เห็นเหล่าผู้คุมของตงจิ่งง้อกตายมากมาย เมื่อนางออกไป
จากตงจิ่งง้อกหนีหมีงเย่วสยาบุกเข้ามาช่วยพอดี
เลียนหนี่จิงกลายเป็นนางมาร นางใช้กรงเล็บฆ่า
พี่น้องหมีงเย่วสยาด้วยความเลือดเย็นรวมถึง
จ้ออ้อหังและไปหมีนก็ถูกทำร้ายเหมือนกัน

2) ภาพลักษณะการช่วยเหลือผู้อื่น

นิยาย จ้อจิ่งเหลียนปู้ของจ้ออ้อหังสุขภาพ
ไม่ดี จ้ออ้อหังจึงปิดบังเรื่องบิดาถูกประหารชีวิต
กับจ้อจิ่งเหลียน สองเดือนถัดมาผู้แทนพระองค์
มาที่บ้านตระกูลจ้อ อ่องเต้ไต่ตรองว่าตระกูลจ้อ
เป็นขุนนางนำดีจะนำความยุติธรรมคืนให้ตระกูล
จ้อ จ้อจิ่งเหลียนได้ฟังว่าบุตรชายเสียชีวิตแล้ว
เหยียดเท้าทั้งสองสิ้นใจตาย ก่อนที่ผู้แทนพระองค์
จะเดินทางกลับ จ้ออ้อหังเห็นความผิดปกติที่ฝ่ามือ
ของทั้งสองท่าน จ้ออ้อหังรู้ทันทีว่าผู้แทนพระองค์

โดนพิษ เขาจึงให้ผู้แทนพระองค์พักรักษาตัวที่
บ้านตน สักพักปรากฏบุรุษหนุ่มวังกระหืดกระหอบ
มาขอพบจ้ออ้อหัง เขาคือ ไปหมีนลูกน้องของเมิ่งซัน
ตัวละครไปหมีนทำให้เห็นภาพลักษณะการ
ช่วยเหลือของเลียนหนี่จิง ดังนี้ 1) ไปหมีนออก
ตามหาเมิ่งซิวสยา เพราะหวังเจ้าชู้คู่มั้นของ
เมิ่งซิวสยาหนีไป ไปหมีนกลัวว่าเมิ่งซิวสยาจะ
มีอันตรายจึงออกตามหานาง ไปหมีนนึกได้ว่า
จ้ออ้อหังกับหวังเจ้าชู้รู้จักกัน เขาจึงเดินทางมาที่
ตระกูลจ้อจิดไม่ถึงว่าตนเองจะโดนพิษเข้า ไปหมีน
โชคดีที่ได้เลียนหนี่จิงเข้ามาช่วยความว่า

“สตรีสาวนางหนึ่ง นางเข้ามาหยิกมือของ
ตน พลิกหน้าไปมา นางบอกว่าตนโดนพิษของ
โจรเผ่า นางล้วยยาเม็ดหนึ่งให้ข้าพเจ้ากินกินลง
ไปกล่าวอีกว่า ข้าพเจ้าได้แต่รักษาพลังมปราณ
ของท่าน มิให้พลังฝีมือของท่านต้องเสื่อมสูญ ไม่
สามารถรักษาอาการบาดเจ็บที่ถูกฝ่ามือทราย
พิษลมมหากาฬทำร้าย ท่านรีบไปหาจ้ออ้อหัง เขา
เป็นศิษย์ของนักพรตจ้ออ้อหังแห่งสำนักบู๊ตึ้งความ
สามารถของนักพรตชราผู้นี้คือขอจัดรักษาคุณไสย
รีบไปเถอะ”

วันต่อมาทหารประมาณยี่สิบถึงสามสิบ
นายมาที่ตระกูลจ้อจี้เชิญจ้ออ้อหังไปที่ศาลาเหยียน
นอาน (延安府) ข้อหลอบทำร้ายผู้แทนพระองค์
จ้ออ้อหังเข้าไปในห้องไม่พบผู้แทนพระองค์ทั้งสอง
แล้ว จ้ออ้อหังและไปหมีนยอมเดินทางไปเมืองหลวง
จ้ออ้อหังถูกสอบสวนที่ศาลาเหยียนนอาน ไปหมีน
แจ้งว่าเดินทางไกลเพื่อมาตามหาหวังเจ้าชู้ ทัวหัง
ยุทธจักรต่างรู้ว่าหวังเจ้าชู้เป็นบุตรชายผู้
นำกองโจร จ้ออ้อหังและไปหมีนจึงถูกขังคุก

จากที่เลียนหนี่จิงช่วยสกัดพิษให้ไปหมีน
ทำให้นางสงสัยว่าจ้ออ้อหังและไปหมีนจะมีอันตราย
ทำให้เห็นภาพลักษณะการช่วยเหลือของเลียนหนี่
จิงอีกครั้ง 2) เมื่อเลียนหนี่จิงได้ทราบว่จ้ออ้อหัง
และไปหมีนถูกใส่ร้ายและถูกขังคุก เลียนหนี่จิง

และหวังเจ้าซีจึงนำทหารบุกเมืองหลวงเพื่อมาช่วยพวกเขา นางสังหอนใจหลังจากที่ช่วยไปหมิ่นสกัตพิษ จึงนำทหารของตนที่จะไปค่ายภูเขารุดไปช่วยจ้าวอิ๋หังและไปหมิ่นก่อน

ละครโทรทัศน์ปี ค.ศ. 2012 เหตุการณ์ที่หนึ่ง เหอเอ้อหวาพกระป้ออกนอกเมืองทำให้ฝ่ายองครักษ์เสื้อแพรสงสัยว่านางเป็นฆาตกรที่ฆ่าคนขององครักษ์เสื้อแพร เกิงเซ้าหนัน จ้าวอิ๋หังและซินหลงจื่อทนต์เห็นผู้อื่นมาทำร้ายเหอเอ้อหวาไม่ได้เกิดการต่อสู้ระหว่างสี่ศิษย์เอกสำนักบู๊ตึ้งกับฝ่ายองครักษ์เสื้อแพร เย่วหมิงเคอเชื่อว่าสี่คนนี้คือ ฆาตกรที่ฆ่าคนขององครักษ์เสื้อแพร ในตอนนั้นเสียนหนิงจึงได้รับบาดเจ็บภายใน เพราะถูกพิษของหงวากุ่ยหมู่ประกอบกับนางมีอาการธาตุไฟเข้าแทรก เมื่อนางรู้ว่าจ้าวอิ๋หังชายหนุ่มที่เคยช่วยชีวิตนางจากการต่อสู้กับหงวากุ่ยหมู่ถูกจับข้อหาฆ่าคนขององครักษ์เสื้อแพร เสียนหนิงจึงไปช่วยชีวิตจ้าวอิ๋หังและศิษย์พี่น้องที่หน่วยงานองครักษ์เสื้อแพร เสียนหนิงต้องการช่วยพวกเขาทั้งหมด โดยยอมรับว่าตนเองเป็นฆาตกรที่ฆ่าคนขององครักษ์เสื้อแพร ด้วยเหตุนี้ทำให้เย่ว หมิงเคอยอมปล่อยพวกบู๊ตึ้งไป

เหตุการณ์ที่สอง เกิงเซ้าหนันพลาดท่าแทงกระบี่ใส่มู่จิวเหนียงตาย เมื่อพี่น้องหมิงเย่วสยาจับตัวเกิงเซ้าหนันมาได้ ถึงเจียปี้ (唐家璧) ขอร้องให้เสียนหนิงล้างแค้นให้กับมู่จิวเหนียง เสียนหนิงจึงวางแผนช่วยเกิงเซ้าหนันโดยการให้ตีแม่เหล้าพิษปลอมและช่วยจ้าวอิ๋หังไม่ให้เสียศิษย์พี่ไป เมื่อเกิงเซ้าหนันตีแม่เหล้าพิษแล้ว เสียนหนิงจึงสั่งให้พี่น้องหมิงเย่วสยาเอาศพเกิงเซ้าหนันไปทิ้งหลังเขา เหอเอ้อหวาและซินหลงจื่อหาศพของเกิงเซ้าหนันเจอทั้งสองคนพบว่าเกิงเซ้าหนันยังไม่ตาย พวกเขาถึงได้ทราบว่เสียนหนิงช่วยเหลือศิษย์พี่ของพวกเขา

3) ภาพลักษณ์การเห็นใจเถี่ยเพยหลง

นิยาย เถี่ยซานหูเป็นบุตรสาวของเถี่ยเพยหลงผู้เฒ่าประหลาดฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือ นางปรากฏตัวขึ้นในวันที่เสียนหนิงจะไปช่วยจ้าวอิ๋หังที่คุกเมืองหลวง เพลงกระบี่ของเถี่ยซานหูเหมือนกับที่หลิงมู่หวาฝึกให้กับเสียนหนิง นางประหลาดใจมาก นางไล่ล่าเถี่ยซานหูไป เมื่อนางมาถึงตระกูลเถี่ยได้พบกับผู้เฒ่าเถี่ยเพยหลง นางกล่าวกับเถี่ยเพยหลงว่า “เถี่ยซานหูลอบฝึกเคล็ดวิชากระบี่สำนักตนเอง” เถี่ยเพยหลงบังคับให้เถี่ยซานหูเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดมาได้ความว่า สองเดือนก่อนเถี่ยซานหูจะเดินทางกลับบ้านบังเอิญพบนักพรตชราป่วย นางสงสารเข้าไปดูนักพรตชรา เขาให้เถี่ยซานหูนำคัมภีร์เล่มหนึ่งไปมอบให้อั่วเทียนตู ต่อมานักพรตชราเขียนใบสั่งยาให้เถี่ยซานหูไปหามาให้ ผึ้งของเถี่ยเพยหลงเห็นเถี่ยซานหูออกจากบ้านนาน จึงให้มู่จิวเหนียงไปตามหา เถี่ยซานหูเล่าเรื่องนักพรตชราให้กับมู่จิวเหนียงฟัง เมื่อทั้งสองกลับไปพบเพียงจินเซียนเหยียน (金千岩) มู่จิวเหนียงสั่งให้จินเซียนเหยียนนำเคล็ดวิชาออกมา นางสัญญาว่าอีกสองเดือนจะคืนให้ มู่จิวเหนียงและเถี่ยซานหูแอบฝึกเคล็ดวิชาของหลิงมู่หวาและไม่บอกให้เถี่ยเพยหลงทราบ เมื่อเถี่ยเพยหลงทราบเรื่องเขาเสียใจมากไล่ทั้งสองคนออกจากตระกูลเถี่ยเสียนหนิงจึงยามปกติแม้ฆ่าคนเป็นเช่นผักปลา แต่พอเห็นสภาพเช่นนี้ยังอดทศุใจมิได้ เสียนหนิงจึงศรัทธาและเห็นใจเถี่ยเพยหลงผู้เฒ่าที่ต้องอยู่โดดเดี่ยวในบั้นปลายชีวิต นางจึงขอเคารพเถี่ยเพยหลงเป็นบิดาบุญธรรม พลังย่อกายลงกราบกราน เรียกว่า “อี่ฟู” (义父) (บิดาบุญธรรม) เถี่ยเพยหลงรีบประคองนางขึ้นมา กล่าวว่า “นี่ไหนเลยรับได้”

4) ภาพลักษณ์การกตัญญู

นิยายเถี่ยเพยหลงและเค่อฟิงถึงหลังจากแยกทางกับเลียนหนี่จิ้งที่เขามูตึ้ง ทั้งสองกลับมาถึงที่มณฑลसानซีหลายเดือนแล้วและยังคงรอคอยเลียนหนี่จิ้งตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิจนถึงฤดูหนาว เลียนหนี่จิ้งก็ยังไม่กลับมาจนวันหนึ่งเลียนหนี่จิ้งหลังจากที่ผิดหวังจากความรักทำให้ผมหงอกทั้งศีรษะ นางคอยหลบซ่อนตัวตามที่ต่างๆ แต่เลียนหนี่จิ้งยังคงนึกถึงเถี่ยเพยหลง เลียนหนี่จิ้งจึงไปปรากฏตัวที่บ้านของเถี่ยเพยหลงทำให้เค่อฟิง ถึงที่นอนหลับเห็นเงาหญิงชราผมหงอกหน้าซีด เค่อฟิงถึงกรีดร้องออกมาด้วยความกลัวเถี่ยเพยหลงและเค่อฟิงถึงออกมาดูจึงรู้ว่าเลียนหนี่จิ้งในสภาพที่ผมหงอกทั้งศีรษะ เลียนหนี่จิ้งฝากให้เค่อฟิงถึงดูแลเถี่ยเพยหลงซึ่งเป็นบิดาบุญธรรมของนาง นางก้มกราบเถี่ยเพยหลงแล้วนางก็จากไป

5) ภาพลักษณ์การเสียสละ

ละครโทรทัศน์ปี ค.ศ. 2012 เหตุการณ์ที่หนึ่ง ภายนอกราชวงศ์หมิงมีกลุ่มโจรน้อยใหญ่จำนวนมากหนึ่งในนั้นมีเลียนหนี่จิ้ง นางเป็นเจ้าของเขา หมิงเย่วสยาเป็นสถานที่ช่วยเหลือเด็กและผู้หญิง มู่หรงซงหัวหน้าองค์กรเสื้อแพรส่งเย่วหมิงเคอรองหัวหน้าเข้าพบหลิงมู่หว่าเพื่อหวังได้ร่วมมือช่วยราชสำนัก เมื่อเย่วหมิงเคอเข้ามาในหมิงเย่วস্যามีโคมลอยลอยเข้ามาภายในและระเบิดใส่ฟีน้องหมิงเย่วสยาส่งผลให้ฟีน้องหมิงเย่วสยาได้รับบาดเจ็บ เย่วหมิงเคอบอกว่าหากจะรักษาพวกนางต้องไปหาหญ้าคางคกมารักษา ทุกวันที่สิบห้าเลียนหนี่จิ้งจะมีอาการธาตุไฟเข้าแทรกควบคุมตนเองไม่ได้ เลียนหนี่จิ้งจะไล่ฆ่าผู้บริสุทธิ์ไปทั่ว เลียนหนี่จิ้งต้องไปแช่น้ำรักษาอาการธาตุไฟเข้าแทรกภายในถ้า แต่ครั้งนี้เลียนหนี่จิ้งยอมเสียสละออกไปหาหญ้าคางคกเพื่อมารักษาฟีน้องหมิงเย่วস্যามากกว่าที่จะไปรักษาตัวในถ้า

เหตุการณ์ที่สอง เถี่ยซานหู่ได้เคล็ดวิชากระบี่ของหลิงมู่หว่าไปครอง นางจึงถูกตามล่าจากหงวากู่หมู่ เย่วหมิงเคอเกรงว่าเถี่ยซานหู่หากครอบครองเคล็ดวิชากระบี่จะเป็นอันตรายต่อชีวิตนาง เย่วหมิงเคอให้เถี่ยซานหู่หาเคล็ดวิชากระบี่คืนให้แก่เลียนหนี่จิ้ง แต่โชคร้ายที่หงวากู่หมู่ตามมาทัน เลียนหนี่จิ้ง จิวอี้หังและเย่วหมิงเคอต่อสู้กับหงวากู่หมู่ เลียนหนี่จิ้งเกรงว่าจิวอี้หังจะเป็นอันตราย นางเขี้ยวกระบี่ไปที่หงวากู่หมู่ หงวากู่หมู่โกรธแค้นเลียนหนี่จิ้งมากหมายจะเข้าไปทำร้ายนาง แต่จิวอี้หังกลับถูกพิษแทนจิวอี้หังได้รับพิษของหงวากู่หมู่อาการสาหัส การจะรักษาพิษในตัวของจิวอี้หังต้องนำเคล็ดวิชากระบี่ไปแลกยาถอนพิษกับหงวากู่หมู่ นานวันเข้าเลียนหนี่จิ้งเห็นว่าอาการของจิวอี้หังแย่งเรื่อยๆ จนจิวอี้หังกระอักเลือดออกมา เลียนหนี่จิ้งยอมเสียสละนำเคล็ดวิชากระบี่ที่จะใช้รักษาอาการธาตุไฟเข้าแทรกตนเอง นางกลับนำไปให้หงวากู่หมู่เพื่อแลกยาถอนพิษมาให้จิวอี้หังทันที

6) ภาพลักษณ์ความศรัทธาในรัก

นิยาย เลียนหนี่จิ้งและจิวอี้หังไม่ได้พบหน้ากันตั้งแต่ที่นักพรตไปสือบุกหมิงเย่วสยา กาลเวลาผ่านไปเหตุการณ์ในยุทธจักรเกิดการเปลี่ยนแปลง เถี่ยเพยหลง เลียนหนี่จิ้งและเค่อฟิงถึงเดินทางมุ่งหน้าไปยังมณฑลसानซี แต่ทางข้างหน้า คือ เขามูตึ้ง เลียนหนี่จิ้งต้องการพบจิวอี้หัง เลียนหนี่จิ้งขอแยกจากเถี่ยเพยหลงและเค่อฟิงถึง นางต้องการรู้ว่าจิวอี้หังต้องการเป็นเจ้าสำนักมูตึ้งหรือต้องการไปอยู่กับนาง เลียนหนี่จิ้งตัดสินใจขึ้นเขามูตึ้งและได้พบกับนักพรตไปสือบุกพรตหวงเย่ว นักพรตชิงชังเกิดการต่อสู้กัน เมื่อเลียนหนี่จิ้งและจิวอี้หังได้พบกัน จิวอี้หังสัญญาว่าจะไปอยู่กับนางขอเพียงสิ่งเดียว คือ ขอให้นางยอมอ่อนน้อมต่อมตนต่ออาจารย์สำนักมูตึ้ง เลียน

หนีจึงเชื่อใจจ้าวอี่หังจึงทำตามคำขอ แต่เมื่อถึงเวลาจ้าวอี่หังกลับไม่สามารถทำตามสัญญาได้ทำให้เลียนหนีจึงเสียใจจนผมขาวทั้งศีรษะความว่า

ที่แท่นตอนที่อี่หังลัวซ่าฟันกระบี่ของหวงเยว่ หงอวินแทบปลิดปลงสังหารไปสื่อเก็งเช่าหนั้นปล้นส่งเสียงทวาดที่ข้างหูของจ้าวอี่หังว่า “ศิษย์น้องเจ้าสำนัก ท่านยังมีรีบไปช่วยเหลือเหล่าอาจารย์อีกรีบใช้อาวุธลับ ยิงใส่ นาง รีบด่วน” พलगยกเกาทัณฑ์กระสุนใส่มือของจ้าวอี่หัง จ้าวอี่หังอยู่ในสภาพสติเลอะเลือน พอถูกทวาดเร้งรัด คล้ายกับถูกสะกดจิต น้าวคั้นเกาทัณฑ์ยิงกระสุนติดต่อกันสามลูก กระแทกพลังกระบี่แตกทำลาย มาตราว่าไม่ได้ยิงถูกอี่หังลัวซ่า แต่ก็ยิงทำร้ายถูกจิตใจของนาง เลียนหนีจึงเมื่อถูกเกาทัณฑ์ของจ้าวอี่หังนางหนีไปจากเขาบู๊ตึง เลียนหนีจึงเสียใจในความรักครั้งนี้ นางผมขาวทั้งศีรษะเพียงคำคืนเดียว

ละครโทรทัศน์ปี ค.ศ. 2012 เหตุการณ์ที่หนึ่ง เลียนหนีจึงถูกใส่ร้ายว่าเป็นฆาตกรฆ่าเจ้าสำนักจื่อหยิงแห่งสำนักบู๊ตึง นักพรตไปสื่อประสงค์ให้จ้าวอี่หังเป็นเจ้าสำนักตามความตั้งใจของเจ้าสำนักจื่อหยิง แต่พี่น้องในสำนักบู๊ตึงต้องการให้จ้าวอี่หังล้างแค้นให้เจ้าสำนักจื่อหยิง นักพรตไปสื่อจึงวางแผนให้จ้าวอี่หังแต่งงานกับเหอเอ้อหวาเพื่อล่อให้เลี่ยนหนีจึงมา เมื่อเลี่ยนหนีจึงทราบเรื่องราวจ้าวอี่หังจะแต่งงาน นางขึ้นเขาบู๊ตึงเพื่อทวงคำสัญญาของจ้าวอี่หังที่เคยให้ไว้กับนางว่าจะอยู่ด้วยกัน ถึงแม้ว่าเววตาของเลี่ยนหนีจึงเต็มไปด้วยความทุกข์ แต่นางมั่นใจว่าจ้าวอี่หังต้องรักษาคำสัญญาที่ให้ไว้ จ้าวอี่หังกลับถอดชุดแต่งงานออกเผยให้เห็นชุดสีขาวลายดำ (ชุดไว้อาลัยเจ้าสำนักจื่อหยิง) จ้าวอี่หังวางแผนแทงกระบี่ใส่เลี่ยนหนีจึงและจะตายตามนางไป แต่เยว่หิมิง เคอมาช่วยเลี่ยนหนีจึงได้ทัน เลี่ยนหนีจึงรู้ว่าตนเองถูกกระบี่ของจ้าวอี่หังแทงโดนตรงใจ นางทั้งเสียใจและอ่อน

แรง นางผิดหวังในความรักรั้งนี้ทำให้ผมขาวทั้งศีรษะเพียงคำคืนเดียว

สรุปภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนีจึงได้ดังนี้

1) ภูมิหลังครอบครัวในนิยายของเลี่ยนหนีจึงไร้บิดามารดา ตีมนมนางสนุนัขป่าจนเติบโตใหญ่และการขยายความอาการธาตุไฟเข้าแทรกของเลี่ยนหนีจึงในละครโทรทัศน์ส่งผลสู่ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม

2) ความสัมพันธ์กับตัวละครในเรื่องตัวละครที่ส่งผลสู่ภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนีจึงได้แก่ จ้าวอี่หัง นักพรตไปสื่อและเถี่ยเพยหลงซึ่งตัวละครทั้งสามตัว เมื่อนำไปดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์มีการคงเดิม ขยายความ ตัดทอนและดัดแปลง ดังนี้ มีการคงเดิมพื้นหลังครอบครัวของตัวละคร มีการขยายความบทบาทของตัวละครตัดทอนและดัดแปลงตัวละคร

3) ภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนีจึงในด้านต่างๆ ภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนีจึงในนิยาย ได้แก่ ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่น การเห็นใจเถี่ยเพยหลง การกตัญญูและความศรัทธาในรัก เมื่อเป็นละครโทรทัศน์ตัดทอนภาพลักษณ์การเห็นใจและการกตัญญูออก แต่ปรากฏภาพลักษณ์การเสียสละแทน ส่วนการดัดแปลงเป็นการดัดแปลงเหตุการณ์และอาวุธในเรื่องให้ต่างกันออกไป

การเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนีจึงจากนิยายเรื่องนางพญาผมขาวสู่ละครโทรทัศน์ เรื่องเดชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012

เนื้อหาในละครโทรทัศน์ปี ค.ศ. 2012 เรื่องเดชนางพญาผมขาวมีแก่นเรื่องเหมือนกับนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมขาวที่ประพันธ์โดยเหลียงอี่เซิง ดังนี้ เลี่ยนหนีจึงนางโจรที่ฆ่าคนไม่กระพริบตารักกับจ้าวอี่หังศิษย์ของสำนัก

บู๊ตึ้งฝายธรรมะ ส่วนเลียนหนี่จึ่งมีฉายาว่าอีวี่
หลิวซ่าเป็นเจ้าหุบเขาหมีงเยวี่สยา นางเป็นโจร
ที่มีคุณธรรมปล้นคนรวยเพื่อมาช่วยคนจน แต่
ด้วยพื้นหลังครอบครัวและเส้นทางชีวิตที่ต่างกัน

ทำให้ความรักของเลียนหนี่จึ่งเปลี่ยนเป็นความ
แค้น เมื่อนำมาดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์เวอร์ชัน
ค.ศ. 2012 ได้มีการคงเดิม ขยายความ ดัดแปลง
และตัดทอน ดังนี้

ตารางที่ 5 การเปลี่ยนแปลงสภาพลักษณะของเลียนหนี่จึ่งจากนิยายเรื่องนางพญาผมขาวสู่ละครโทรทัศน์ เรื่องเตชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012

องค์ประกอบ การเล่าเรื่อง	การดัดแปลง (adaptation)			
	การคงเดิม	การขยายความ	การดัดแปลง	การตัดทอน
พื้นหลังครอบครัว	- เลียนหนี่จึ่งไร้บิดา มารดา ติมนมนางสุนัขป่าเติบโตใหญ่ทำให้มี พฤติกรรมก้าวร้าว ดุดัน โหดเหี้ยม	- บทละครโทรทัศน์ ขยายความให้เลียนหนี่ จึ่งมีอาภรณ์ธาตุไฟเข้า แทรกทุกคืนวันที่สืบหา		
ตัวละคร	- จิวอี้หั่งเป็นลูกหลานตระกูลขุนนาง ป้อนามว่าจิวจิ่งเหลียน บิดานามว่าจิว จี้เสียน จิวอี้หั่งเป็นศิษย์ของนักพรต จื่อหยังแห่งสำนักบู๊ตึ้ง วรยุทธสูงส่ง			
	นักพรตจื่อหยังมีความประสงค์มอบ ตำแหน่งเจ้าสำนักให้จิวอี้หั่งเมื่อ ตนเองเสียชีวิตลง จิวอี้หั่งรักเลียน หนี่จิ่ง - นักพรตไปสื่อเป็นนักพรตในสำนัก บู๊ตึ้ง นิสัยใจแคบ			
บทบาทของตัวละคร		- ละครโทรทัศน์ จิวอี้หั่ง เป็นหนึ่งในสี่ศิษย์เอก สำนักบู๊ตึ้ง	- ละครโทรทัศน์ เสียเพยหลงเป็น อาจารย์อาของเลียน หนี่จิ่งและเชี่ยวชาญ ด้านการใช้พิษ	- ละครโทรทัศน์นัก พรตไปสื่อมีบุตรสาว คนเดียวนามว่าเหอ เอ้อหวา
ภาพลักษณะของ เลียนหนี่จิ่ง	- ภาพลักษณะความโหดเหี้ยม - ภาพลักษณะการช่วยเหลือผู้อื่น - ภาพลักษณะความศรัทธาในรัก		- เหตุการณ์ภาพ ลักษณะความโหด เหี้ยม การช่วย เหลือผู้อื่นและความ ศรัทธาในรักให้ ต่างไปจากนิยาย ต้นฉบับ	- ภาพลักษณะเห็น ใจเสียเพยหลงและ ความกตัญญูออกไป เมื่อเป็นละครโทรทัศน์ ปรากฏภาพลักษณะ ด้านเสียสละแทน
อาวุธในเรื่อง				- นิยาย ภาพลักษณะ ความศรัทธาในรัก ใช้เกาทัณฑ์ ละคร โทรทัศน์ใช้กระบี่

จากตารางพบว่า การเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลียนหนี่จึงจากนิยายเรื่องนางพญาผมหาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมหาว ปี ค.ศ. 2012 พบว่ามีการนำพื้นหลังครอบครัวตัวละคร บทบาทของตัวละคร ภาพลักษณ์ของเลียนหนี่จึงและอาวูทในเรื่องมาดัดแปลงให้เหมาะสมกับสื่อปลายทาง ดังนี้ 1) คงเดิมพื้นหลังของเลียนหนี่จึงว่าไว้บิดา มารดา ตีมนมนาง สุนัขป่าเติบโตใหญ่ทำให้มีพฤติกรรมก้าวร้าว ดุดัน โหดเหี้ยม ละครโทรทัศน์ขยายความให้เลียนหนี่จึงมีอาการธาตุไฟเข้าแทรกทุกคืนวันที่สิบห้า ส่งผลสู่ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยมที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง 2) คงเดิมจ้าวอี่หังเป็นลูกหลานตระกูลขุนนาง ปูนามว่าจ้าวจิ้งเหลียน บิดานามว่าจ้าวจี้เสียน จ้าวอี่หังเป็นศิษย์ของนักพรตจื่อหยิงแห่งสำนักบู๊ตึ้ง วรยุทธสูงส่ง นักพรตจื่อหยิงมีความประสงค์มอบตำแหน่งเจ้าสำนักให้จ้าวอี่หังเมื่อตนเองเสียชีวิตลง จ้าวอี่หังรักเลียนหนี่จึง ส่วนนักพรตไปสือเป็นนักพรตในสำนักบู๊ตึ้ง นิสัยใจแคบ 3) บทบาทของตัวละคร ละครโทรทัศน์ ขยายความจ้าวอี่หังเป็นหนึ่งในสี่ศิษย์เอกสำนักบู๊ตึ้ง ละครโทรทัศน์ดัดแปลงเถี่ยเฟยหลงเป็นอาจารย์อาของเลียนหนี่จึง และเซียวซาญูด่านการใช้พิษและละครโทรทัศน์ตัดทอนบุตรสาวของนักพรตไปสือเหลือเพียงเหอเอ้อหวา 4) ภาพลักษณ์ของเลียนหนี่จึง คงเดิมภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม ภาพลักษณ์การช่วยเหลือผู้อื่นและภาพลักษณ์ความศรัทธาในรัก แต่มีการดัดแปลงเหตุการณ์ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่นและความศรัทธาในรักให้ต่างไปจากบทประพันธ์และตัดทอนภาพลักษณ์เห็นใจเถี่ยเฟยหลงและการกตัญญูออกไปเมื่อเป็นละครโทรทัศน์ปรากฏภาพลักษณ์ด้านเสียสละแทน เหตุผลในการตัดทอนภาพลักษณ์เห็นใจเถี่ยเฟยหลงและการกตัญญูพบว่า บทบาทเถี่ยเฟยหลงในละครโทรทัศน์เป็นแง่ลบ จึงไม่สามารถถ่ายโอนมาสู่ละครโทรทัศน์ได้ และ

5) อาวูทในเรื่อง นิยายภาพลักษณ์ความศรัทธาในรักใช้เกาทัณฑ์ ละครโทรทัศน์ปรับมาใช้กระบี่แทน เพราะให้สอดคล้องกับปัจจุบันและเนื้อเรื่องแนวนิยายกำลังภายใน

แนวคำสอนของขงจื้อที่ปรากฏในนิยายกำลังภายในถ่ายทอดมาสู่ละครโทรทัศน์ปี ค.ศ. 2012

นิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาวเป็นนิยายกำลังภายในสมัยใหม่ แต่ยังคงสอดแทรกคำสอนของขงจื้อเรื่องคุณธรรม ขนบประเพณี 5 ประการ (五常) ในวัฒนธรรมจีน ได้แก่ ความเมตตา กรุณา (仁) ครรลองธรรม (义) จาริต (礼) ปัญญา (智) และสัจจะ (信) นับเป็นคุณธรรมขนบประเพณีที่มีความสำคัญมากที่สุดอย่างหนึ่งของวัฒนธรรมจีน คุณธรรมขนบประเพณี 5 ประการนี้ล้วนมาจากแนวคิดขงจื้อ (儒家思想) (สมบัติ เครือทอง และ วิไล ศิลปะอาษา, 2558, หน้า 23-25)

สมบัติ เครือทอง และ วิไล ศิลปะอาษา (2558, หน้า 23-24) กล่าวว่า ความเมตตา กรุณา (仁) นั้นมีอยู่ภายในจิตใจในความรักมีความเอื้ออาทรต่อผู้อื่น หลีกเลียงการเบียดเบียนการทำให้เสียหายทั้งในด้านการประพฤติ ปฏิบัติ ความเมตตา กรุณาจะทำให้คนเป็นคนที่มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อ ตัวอย่าง ภาพลักษณ์การช่วยเหลือของเลียนหนี่จึงนางมีจิตใจช่วยเหลือจ้าวอี่หัง ไปหมิ่นและเก็งเซ้าหนัน เมื่อเลียนหนี่จึงได้รับความหมายของคำว่า “เมตตา” ทำให้เกิดเหตุการณ์ต่างๆ ที่สะท้อนภาพลักษณ์ของเลียนหนี่จึงในแง่บวกมากขึ้น และเหริน (มนุษยธรรม) ยังหมายถึงความสัมพันธ์ที่มนุษย์พึงปฏิบัติต่อกัน เกื้อกูลกันสำหรับความสัมพันธ์ทุกระดับ หลักการของเรื่องเมตตาธรรมก็คือ “สิ่งไม่พึงประสงค์ จงอย่าปฏิบัติต่อผู้อื่น” (ปรีดา อัครจันทโชติ, 2561, หน้า 3) ตัวอย่าง เลียนหนี่จึงเป็นโจร แต่นางกลับเป็น

โจรมีคุณธรรม ดังที่ปรากฏในภาพลักษณ์การเห็นใจเสียเพียหลงไม่ทำร้ายหรือฆ่าเติมเสียเพียหลงที่เสียใจจากการกระทำของเสียชานหู การรักษัจริยธรรมด้านเห็นใจผู้อื่นยังสามารถขยายสู่ภาพลักษณ์ด้านอื่น เช่น ภาพลักษณ์การกตัญญู

จารีต (礼) หรือความเหมาะสมได้มี การฝังรากลึกสู่ตัวละครเลียนหนี่จิง ความกตัญญูมีจุดตั้งต้นมาจากความรักที่บุพการีมีให้บุตร ส่วนบุตรนั้นตอบแทนความรักด้วยความกตัญญูผ่านการปรนนิบัติ เชื้อฟุ้ง ดูแล การดำเนินรอยตามเจตนารมณ์ การเช่นไหว้ การสำนึกในพระคุณ ทั้งหมดนี้เป็นคุณธรรมพื้นฐานที่เกิดขึ้นในครอบครัว และเมื่อบุคคลมีคุณธรรมพื้นฐานบริบูรณ์แล้ว เมื่อออกไปสู่สังคมและได้กระทำหน้าที่ของตนตามสถานะ ความกตัญญู ความรัก และการรู้สำนึกที่มีอยู่ในตัวเองก็จะแพร่ขยายไปเป็นความจงรักภักดี ความเคารพ ความเมตตา แก่บุคคลอื่นในสังคม (จตุวิทย์ แก้วสุวรรณ, 2564, หน้า 285)

สัจจะ (信) หมายถึง การปฏิบัติต่อกันระหว่างมนุษย์ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของสถานะและบทบาทของตนอย่างซื่อสัตย์ หากแต่ละคนปฏิบัติตามบทบาทของตนและสังคมก็จะบังเกิดความประสานสอดคล้อง (ปรีดา อัครจันทโชด, 2561, หน้า 3) หรืออธิบายได้ว่าการกระทำของบุคคลหนึ่งจะต้องตรงกันกับคำพูดของตน และคำพูดของบุคคลหนึ่งก็ต้องตรงกับจิตใจของตน (สมบัติ เครือทอง และ วิไล ศิลปอาษา, 2558, หน้า 25) ดังเรื่องราวของจ้าวอึ้งหึงหากปฏิบัติตามคำสัญญาของตนเองที่ไว้ไว้กับเลียนหนี่จิงที่ปรากฏภาพลักษณ์ความศรัทธาในรัก เลียนหนี่จิงก็ไม่ต้องเสียใจจนผมหาวในทางกลับกันจะพบว่าเลียนหนี่จิง นางโจรที่โหดเหี้ยม ดูร้าย กลับรักษาความสัตย์ของตนมากกว่าจ้าวอึ้ง

แนวคิดทั้ง 5 ประการนี้มีผลต่อการสร้างเป็นภาพลักษณ์ในนิยายและละครโทรทัศน์ ดังนี้ นิยายปรากฏภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่น การเห็นใจเสียเพียหลง การกตัญญูและความศรัทธาในรัก ละครโทรทัศน์ปรากฏภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่น การเสียสละและความศรัทธาในรักมีการคงแนวคำสอนของขงจื้อที่ปรากฏในนิยายและละครโทรทัศน์ ได้แก่ มีการสะท้อนสู่ความเมตตา กรุณา (仁) สะท้อนสู่จารีต (礼) และสะท้อนสู่สัจจะ (信)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลียนหนี่จิงจากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมหาวปี ค.ศ. 2012

ปัจจัยที่หนึ่ง ยุคสมัยและผู้กำกับละครโทรทัศน์นิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาวซึ่งประพันธ์โดยเหลียงอี่วี่เซ็งมีการนำไปดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์ หวงเหว่ยเจี๋ยผู้ผลิตละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมหาวในปี ค.ศ. 2012 ผู้วิจัยพบว่าผู้แต่งและผู้กำกับละครโทรทัศน์ผลิตผลงานในยุคสมัยที่ต่างกัน

ปัจจัยที่สอง ข้อจำกัดเรื่องเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยพบว่าเนื้อเรื่องในนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาวมีความยาวจำนวน 2 เล่ม เมื่อนำมาดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์ต้องมีการจำกัดขอบเขตของเนื้อเรื่องในการนำเสนอให้เหมาะสมสื่อปลายทาง

สรุป

การศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลียนหนี่จิงจากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญา

ผมชาวปี ค.ศ. 2012 ซึ่งเป็นละครโทรทัศน์ดัดแปลง (adaptation) ที่เขียนบทขึ้นมาจากนวนิยายเรื่องสั้นมาผลิตเป็นละครโทรทัศน์โดยพบว่ามีแนวคิดการดัดแปลง คือ งานสร้างสรรค์รูปแบบหนึ่งสู่อีกรูปแบบหนึ่งโดยการ เติม ตัด ทวี ทอน ขยาย ยุบ และเมื่อมีการดัดแปลงเป็นสื่อประเภทอื่นจะเห็นภาพลักษณ์ของตัวละครที่ต่างกันไปซึ่งภาพลักษณ์คือ “ภาพที่เกิดจากความนึกคิดหรือที่คิดว่าควรจะเป็นเช่นนั้น

จากการศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนี่จิงจากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมชาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมชาวปี ค.ศ. 2012 สรุปได้ดังนี้ (1) พื้นหลังครอบครัวในนิยายของเลี่ยนหนี่จิงไร้บิดามารดา ตีมนมนางสนับป่าจนเติบโตใหญ่และขยายความอาการธาตุไฟเข้าแทรกของเลี่ยนหนี่จิงในละครโทรทัศน์ส่งผลสู่ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม ดุร้าย (2) ความสัมพันธ์กับตัวละครในเรื่อง ตัวละครที่ส่งผลสู่ภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนี่จิง ได้แก่ จิวอิ้ง นักพรตไป่สื่อและเถี่ยเพยหลงซึ่งตัวละครทั้งสามตัวเมื่อนำไปดัดแปลงเป็นบทละครโทรทัศน์มีการคงเดิม ขยายความ ตัดทอนและดัดแปลง ได้แก่ การขยายความบทบาทของตัวละคร ตัดทอนและดัดแปลงตัวละครซึ่งส่งผลสู่ภาพลักษณ์ด้านอื่นๆ เช่น ภาพลักษณ์การช่วยเหลือ การเห็นใจและการกตัญญู (3) ภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนี่จิงในด้านต่างๆ ได้แก่ ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่น การเห็นใจเถี่ยเพยหลง การกตัญญูและความศรัทธาในรัก เมื่อเป็นละครโทรทัศน์ตัดทอนภาพลักษณ์การเห็นใจและการกตัญญูออกและปรากฏภาพลักษณ์การเสียสละแทน เหตุผลในการตัดทอนภาพลักษณ์เห็นใจเถี่ยเพยหลงและการกตัญญูพบว่าบทบาทตัวละครเถี่ยเพยหลงในละครโทรทัศน์เป็นแง่ลบ จึงไม่สามารถถ่ายโอนมาสู่ละครโทรทัศน์ได้ ส่วนการดัดแปลงเป็นการ

ดัดแปลงเหตุการณ์และอาวุธในเรื่องให้ต่างกันออกไป

ภาพลักษณ์ข้างต้นยังคงแนวคำสอนของขงจื้อจากนิยายมาสู่ละครโทรทัศน์ กล่าวโดยสรุปภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยมเป็นผลจากพื้นหลังครอบครัว ภาพลักษณ์การช่วยเหลือผู้อื่นมาจากเลี่ยนหนี่จิงมีความสัมพันธ์กับตัวละครทั้งสามตัว ส่งผลสู่ภาพลักษณ์การเห็นใจเถี่ยเพยหลงสะท้อนสู่ความเมตตากรุณาและสู่ภาพลักษณ์การกตัญญูสะท้อนสู่จารีตและความศรัทธาในรักสะท้อนสู่สัจจะตามแนวคำสอนของขงจื้อสุดท้ายปัจจัยที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนี่จิงเป็นเรื่องยุคสมัยและข้อจำกัดเรื่องเนื้อเรื่อง

การอภิปรายผล

บทความวิจัยเรื่อง “การศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนี่จิงจากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมชาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมชาว ปี ค.ศ. 2012” นำไปสู่การอภิปรายผล 1) การศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนี่จิงพบว่าพื้นหลังครอบครัวและความสัมพันธ์กับตัวละครในเรื่องและเหตุการณ์ต่างๆ สามารถส่งผลสู่ภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนี่จิงและเมื่อมีการดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์มีการใช้แนวคิดการดัดแปลง (adaptation) ที่มีการคงเดิม ขยายความ ตัดทอนและดัดแปลงให้เหมาะกับสื่อปลายทาง ดังนี้ (1) การคงเดิม คงเดิมพื้นหลังครอบครัวและนิสัยของตัวละครในเรื่อง (2) การขยายความพบว่ามี การขยายความให้ตัวละครและบทบาทของตัวละคร (3) การดัดแปลงพบว่ายังมีการดัดแปลงบทบาทของตัวละคร ดัดแปลงเหตุการณ์ภาพลักษณ์และอาวุธในเรื่อง และ (4) การตัดทอน เป็นการตัดทอนตัวละครออกไป

2) การคงแนวความคิดของขงจื้อจาก
นิยายมาสู่ละครโทรทัศน์ ผู้วิจัยพบว่าแนวคิดของ
ขงจื้อในภาพลักษณ์การช่วยเหลือผู้อื่น การเห็นใจ

เถี่ยเฟยสะทอนสู่ความเมตตากรุณา ภาพลักษณ์
การกตัญญูของเลียนหนี่จิงสะทอนสู่จารีตและ
ภาพลักษณ์ความศรัทธาในรักสะทอนเรื่องสัจจะ

เอกสารอ้างอิง

- จตุวิทย์ แก้วสุวรรณ. (2564). การศึกษาแนวคิดด้านความกตัญญูในลัทธิขงจื้อผ่านคัมภีร์สี่จตุรปรกณ์.
วารสารมนุษยศาสตร์วิชาการ, 28(1), 255-287.
- จิรมน สังข์ชัย. (2560). การดัดแปลงนวนิยายเรื่อง “รอยไหม” เป็นละครโทรทัศน์. *อักษรศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 39(1), 265-287.
- จักรกฤษณ์ ดวงพัตรา. (2544). *แปล แปลง และแปรรูปบทละคร*. สำนักพิมพ์สยาม.
- ธนสิน ชูตินทรานนท์. (2555). *สัมพันธ์บทของบทละครเวทีเรื่องสาวีตรีและการสร้างสรรค์ใหม่เพื่อ
สื่อสารอุดมคติแห่งรัก* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ปรีดา อัครจันทโชค. (2561). ความเป็นจีนในละครโทรทัศน์ไทย. *วารสารนิเทศศาสตร์*, 36(1), 1-20.
- วิษณุ ตม์ ปุชิตากร. (2556). *สัมพันธ์บทข้ามสื่อและข้ามวัฒนธรรม เรื่อง “ริง” ในนวนิยาย ภาพยนตร์
ละครโทรทัศน์และหนังสือการ์ตูน* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].
Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR). [http://cuir.car.chula.ac.th/
handle/123456789/51415](http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/51415).
- เพ็ญนิภา ศรีบรรจง และ ฉลองรัฐ เหมอมลย์ชลมารค. (2563). การดัดแปลงนวนิยายเรื่อง “เพลิงบุญ”
สู่ละคร โทรทัศน์. *วารสารนิเทศศาสตร์ปริทัศน์*, 24(3), 220-227.
- สุรสิทธิ์ อมรวณิชศักดิ์. (2564). ภาพลักษณ์ของตัวละครหญิง เทพสตรีและปีศาจสาวในวรรณกรรมไซอิ๋ว
ภายใต้ปีศาจไปตย. *วารสารจีนศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*, 14(1), 66-106.
- สมบัติ เครือทอง และ วิไล ศิลปะอาษา. (2558). ลัทธิขงจื้อในภษิตที่มีอิทธิพลต่อการมองโลกของ
คนสิงคโปร์. *วารสารอารยธรรมศึกษา โขง-สาละวิน*, 6(1), 13-42.